

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14 (ΙΔ)

¹ Ἦν δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας. καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν.

² Ἐλεγον δὲ μὴ ἐν τῇ ἐορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ.

³ Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου αὐτοῦ ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον κατέχευεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

⁴ ἦσαν δὲ τινες ἀγανακτοῦντες πρὸς ἐαυτούς λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;

⁵ ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πρᾶθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων καὶ δοθῆναι τοῖς

¹ Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας, ἦτο Πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα. Καὶ ἐζητούσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, πῶς με ἀπάτην καὶ χωρὶς θόρυβου νὰ τον πιάσουν καὶ νὰ τον θανατώσουν.

² Ἐλεγον δε νὰ μὴ τον συλλάβουν κατὰ τὴν εορτὴν, μήπως καὶ γίνῃ θόρυβος καὶ ταραχὴ τοῦ λαοῦ (δεδομένου, ὅτι πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, ποὺ εθαύμαζαν καὶ ἐσέβοντο καὶ περιεστοίχιζαν τὸν Χριστόν).

³ Καὶ ὅταν αὐτὸς εὐρίσκετο εἰς τὴν Βηθανίαν, στὸ σπίτι Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, τὴν ὥραν ποὺ εἶχε γείρει καὶ ἔτρωγε στὸ ταπέζι ἦλθε μιὰ γυναίκα, ποὺ ἐκρατοῦσε ἓνα ἀλαβάστρινον δοχεῖον γεμάτο μύρον κατασκευασμένον ἀπὸ γνησίαν καὶ πολύτιμον νάρδον. Καὶ ἀφοῦ ἔσπασε τὸ ἀλαβάστρινον δοχεῖον ἔχυνε πλούσια ὅλο τὸ μύρο ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του.

⁴ Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀγανάκτησιν καὶ ἔλεγον μετὰξὺ των· “διὰ τί ἐγίνε αὕτη ἡ ἄσκοπος σπατάλη τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ μύρου;

⁵ Διότι ἠμποροῦσε τοῦτο τὸ μύρον νὰ πωληθῇ περισσότερο ἀπὸ τριακόσια δηνάρια καὶ νὰ δοθῶν τα χρήματα

πτωχοῖς· και αυτά στους πτωχούς”. Και επέπλητταν
ένεβριμῶντο αὐτῇ. την γυναίκα.

⁶ ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ⁶ Ο δε Ἰησοῦς εἶπεν· “αφήσατέ την·
ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ διατί την ενοχλείτε και την
κόπους παρέχετε; καλὸν στενοχωρεῖτε; Αυτή καλὸν και
ἔργον εἰργάσατο ἐν ἐμοί. αζιέπαινον ἔργον ἔκαμε εις ἐμέ.

⁷ πάντοτε γὰρ τοὺς ⁷ Διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε
πτωχοὺς ἔχετε μεθ’ πάντοτε κοντά σας και ὅταν θέλετε,
ἑαυτῶν, και ὅταν θέλητε ημπορεῖτε να τοὺς ευεργετήσετε. Εμὲ
δύνασθε αὐτοὺς εὖ ὅμως δεν με ἔχετε πάντοτε μαζὶ σας.
ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

⁸ ὁ ἔσχεν αὐτῇ ἐποίησε· ⁸ Αυτή δε η γυναίκα εκείνο που εἶχε
προέλαβε μυρίσαι μου τὸ και ημπορούσε να κάμη δι’ ἐμέ, το
σῶμα εἰς τὸν ἔκαμε. Επρόλαβε να αλείψη το σῶμα
ἐνταφιασμόν. μου με μύρον, δια να το προετοιμάση
προς ενταφιασμόν. Και τούτο χωρὶς η
ιδία να το εννοήσει.

⁹ ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ⁹ Σας διαβεβαιώνω, ὅτι ὅπου εἴαν
εἴαν κηρυχθῇ τὸ κηρυχθῇ, εις ὅλον τον κόσμον, τούτο
εὐαγγέλιον τοῦτο εἰς ὅλον το Ευαγγέλιον, θα διαλαληθῇ
τὸν κόσμον, και ὁ συγχρόνως και αὐτό που ἔκαμεν αὐτῇ,
ἐποίησεν αὐτῇ δια να μένη αλησμόνητη η ανάμνησις
λαληθήσεται εἰς της προς δόξαν και τιμὴν της”.
μνημόσυνον αὐτῆς.

¹⁰ Καὶ Ἰούδας ὁ ¹⁰ Καὶ ο Ἰούδας ο Ἰσκαριώτης, ἕνας
Ἰσκαριώτης, εἰς τῶν ἀπὸ τοὺς δώδεκα, γεμάτος
δώδεκα, ἀπῆλθε πρὸς αγανάκτησιν, ἐπήγε κατ’ ευθείαν προς
τοὺς ἀρχιερεῖς ἵνα τοὺς ἀρχιερεῖς και τοὺς ἐπρότεινε να
παραδῶ αὐτὸν αὐτοῖς. παραδώση εις αὐτούς τον Χριστόν.

¹¹ οἱ δὲ ἀκούσαντες ¹¹ Αὐτοὶ δε ὅταν ἤκουσαν την πρότασιν
ἐχάρησαν, και ἐχάρησαν (διότι ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα
ἐπηγγείλαντο αὐτῷ θα ἐπρόδιδε τον Διδάσκαλον και διότι
ἀργύρια δοῦναι· και θα τον επιαναν χωρὶς θόρυβον).
Υπεσχέθησαν δε να του δώσουν

ἐζητεί πῶς εὐκαιρῶς αὐτὸν παραδῶ.

κρήματα. Και ἐζητούσε ο Ιούδας, πῶς εἰς πρώτην ευκαιρίαν και χωρίς θόρυβον να τον παραδώσει εἰς χέρια των.

¹² Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα ἔθνον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις ἀπελθόντες ἐτοιμάσωμεν ἵνα φάγης τὸ πάσχα;

¹² Και κατά την πρώτην ἡμέραν, παραμονήν του πάσχα, που ἐλέγετο ἡμέρα των ἀζύμων (διότι κατ'αυτὴν ετοίμαζαν οἱ Εβραῖοι τα ἀζύμα δια το πάσχα, ἐσφαζαν δε και τον πασχάλιον αμνόν) εἶπον οἱ μαθηταὶ στον Κυριον· “που θέλεις να πάμε να ετοιμάσωμεν, δια να φάγης το πάσχα;”

¹³ καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ και λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, και ἀπαντήσῃ ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ,

¹³ Και ἐστειλε δύο ἀπὸ τους μαθητάς του και τους εἶπε· “πηγαίνετε εἰς τὴν ἀπέναντι πόλιν και θα σας συναντήσῃ κάποιος ἄνθρωπος, που θα κρατῆ μία πήλινη στάμνα με νερό· ἀκολουθήστε τον.

¹⁴ καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, εἶπατε τῷ οἰκοδεσπότη ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· ποῦ ἔστι τὸ κατάλυμά μου ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;

¹⁴ Και εἰς ὅποιο σπίτι εἰσέλθῃ, πέστε στον νοικοκύρη, ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· που εἶναι το κατάλυμά μου, ὅπου θα φάγω το πάσχα με τους μαθητάς μου;

¹⁵ καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον ἔτοιμον· και ἐκεῖ ἐτοιμάσατε ἡμῖν.

¹⁵ Και αὐτὸς θα σας δείξῃ ἓνα μεγάλο ἀνώγειον με τα καθίσματα και το τραπέζι στρωμένο, ἔτοιμον καθ' ὅλα. Εκεί ἐτοιμάσατέ μας δια το πάσχα”.

¹⁶ καὶ ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ και ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, και εὔρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς, και ἠτοίμασαν τὸ πάσχα.

¹⁶ Και ἐβγήκαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἦλθον εἰς τὴν πόλιν και εὗρον ὅπως τους εἶχε πῆ ο Χριστός και ετοίμασαν το πάσχα (το νέον δηλαδή χριστιανικόν πάσχα της θείας Ευχαριστίας).

17 Καὶ ὀψίας γενομένης ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.

18 καὶ ἀνακειμένων αὐτῶν καὶ ἐσθιόντων εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με, ὁ ἐσθίων μετ' ἐμοῦ.

19 οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς· Μήτι ἐγώ; καὶ ἄλλος· Μήτι ἐγώ;

20 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.

21 ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον εὐλόγησας ἔκλασε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ εἶπε·

17 Και ὅταν εβράδυνασε, ἦλθε ἐκεῖ ο Ἰησοῦς με τους δώδεκα μαθητάς.

18 Και την ὥραν που εἶχαν ξαπλώσει κοντά στο τραπέζι και ἔτρωγαν, εἶπεν ο Ἰησοῦς· “ἓνας ἀπό σας θα με παραδώσει· ἓνας, ο οποίος τρώγει τώρα μαζί μου”.

19 Εκείνοι δε ἤρχισαν να λυπούνται και να τον ερωτοῦν ο ἓνας ὑστερα ἀπό τον ἄλλον· “μήπως εἶμαι ἐγώ;” και ἄλλος· “μήπως εἶμαι ἐγώ;” (Κανείς ἀπό τους ἓνδεκα οὔτε διενεόθη ποτέ τέτοιο ἐπαίσχυντο ἐργον. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ εἶχον πίστιν μεν εἰς τα λόγια του Διδασκάλου, γνώσιν δε και της ἰδικῆς των ἀδυναμίας ὡς ἀνθρώπων, ερωτοῦν τον Κυριον).

20 Αυτός δε ἀπεκρίθη και τους εἶπε· “εἶναι ἓνας ἀπό σας τους δώδεκα, αὐτός ο οποίος βουτά το ψωμί του μαζί με ἐμέ στο πιάτο και τρώγει.

21 Ο μεν υἱὸς του ἀνθρώπου προχωρεῖ προς τον λυτρωτικὸν θάνατον σύμφωνα με τας προφητείας, που ἔχουν γραφή δι' αὐτόν. Αλοῖμονον ὅμως στον ἀνθρωπον ἐκείνον, δια του οποιου ο υἱὸς του ἀνθρώπου παραδίδεται στους σταυρωτάς του. Προτιμότερον θα ἦτο δι' αὐτόν να μη εἶχε γεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος”.

22 Και ἐνὼ αυτοί ἔτρωγαν ἐπήρε ο Ἰησοῦς τον ἄρτον, εδοξολόγησε τον ουράνιον Πατέρα, ἔκοψε τον ἄρτον εἰς τεμάχια, ἔδωκε εἰς αὐτούς και εἶπε·

Λάβετε φάγετε τοῦτο ἔστι τὸ σῶμά μου.

“λάβετε φάγετε· αὐτό είναι το σῶμα μου”.

²³ καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάντες.

²³ Καὶ ἀφοῦ ἐπήρε το ποτήριον με τον οἶνον εὐχαρίστησε τον Πατέρα, ἔδωκεν εἰς αὐτούς καὶ ἐπιον ἀπὸ αὐτοῦ ὅλοι.

²⁴ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο ἔστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον.

²⁴ Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· “τούτο είναι το αἷμα μου, με το οποίον επικυρώνεται ἡ νέα διαθήκη, καὶ το οποίον χύνεται δια τὴν σωτηρίαν πολλῶν.

²⁵ ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πῖω ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

²⁵ Σας διαβεβαιώνω, ὅτι δεν θα πῖω πλέον ἀπὸ το προϊόν αὐτό τῆς ἀμπέλου, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν θα το πίνω νέον καὶ ἀσύγκριτα πιο χαρμόσυνον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ”.

²⁶ Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.

²⁶ Καὶ ἀφοῦ ἔψαλαν ὕμνους, ἐβγήκαν στο ὄρος των Ελαιῶν.

²⁷ καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι Πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται, πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα·

²⁷ Καὶ λέγει εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς ὅτι “ὅλοι σας ἐξ αἰτίας των τραγικῶν γεγονότων κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν θα κλονισθῆτε εἰς τὴν πρὸς ἐμέ πίστιν σας. Διότι ἔχει γραφὴ ἀπὸ τον προφήτην· Εγὼ ὁ Θεός καὶ Πατὴρ θα ἐπιτρέψω να κτυπηθῆ ὁ ποιμὴν καὶ θα διασκορπισθοῦν τα πρόβατα.

²⁸ ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

²⁸ Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάστασίν μου θα προπορευθῶ καὶ θα σας περιμένω εἰς τὴν Γαλιλαίαν”.

²⁹ ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· Καὶ εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ’ οὐκ ἐγώ.

²⁹ Ἀλλ’ ὁ Πέτρος εἶπε εἰς αὐτόν· “καὶ εἴάν ὅλοι κλονισθοῦν εἰς τὴν πίστιν, ἐγὼ ὁμως δεν θα κλονισθῶ”.

³⁰ καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι ὅτι σὺ σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ πρὶν ἢ δις ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήσῃ με.

³¹ ὁ δὲ Πέτρος ἐκ περισσοῦ ἔλεγε μᾶλλον· Ἐὰν με δέῃ συναποθανεῖν σοι, οὐ μὴ σε ἀπαρνήσομαι. ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον.

³² Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεσθημανῆ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι.

³³ καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν

³⁴ καὶ λέγει αὐτοῖς· Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε.

³⁵ καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ προσηύχετο ἵνα εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα,

³⁰ Και λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· “σας διαβεβαιώνω, ὅτι συ σήμερα, αὐτὴν ἐδώ την νύκτα πρῖν, ἡ ο πετεινός λαλήση δύο φορές, θα με ἀπαρνηθῆς τρεῖς φορές”.

³¹ Ἀλλ' ὁ Πέτρος με το παραπάνω ἐπέμενε να λέγῃ και να ζαναλέγῃ· “εάν χρειασθῆ να ἀποθάνω και ἐγὼ μαζί με σε, δεν θα ἀρνηθῶ”. Τα ἴδια ἔλεγαν και ὅλοι οἱ μαθηταί.

³² Και ἔρχονται εἰς κάποιαν περιοχὴν, που ὠνομάζετο Γεσθημανή, και λέγει στους μαθητάς του, καθήσατε ἐδώ, ἕως ὅτου προσευχηθῶ.

³³ Και παίρνει μαζί του τον Πέτρον, τον Ἰάκωβον και τον Ἰωάννην και ἤρχισε να καταλαμβάνεται ἀπὸ κατάπληξιν και μεγάλην οδύνην και να αισθάνεται μεγάλη ψυχικὴν στενοχωρίαν.

³⁴ Και λέγει εἰς αὐτούς· “ἡ ψυχὴ μου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ λύπην, ὥστε κινδυνεύω να ἀποθάνω ἀπὸ αὐτήν. Μείνατε ἐδώ και ἀγρυπνεῖτε”.

³⁵ Και ἀφού ἐπροχώρησε ὀλίγον ἔπεσε πρηνής, με το πρόσωπον αὐτοῦ εἰς την γην και προσηύχετο να περάσῃ ἀπὸ αὐτόν ἡ σκληρὰ ὥρα των παθῶν, εὖν τούτο ἦτο δυνατόν, χωρίς να ματαιωθῆ το θεῖον σχέδιον της σωτηρίας των ἀνθρώπων.

³⁶ καὶ ἔλεγεν· Ἀββᾶ ὁ πατήρ, πάντα δυνατά σοι, παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο· ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλ' εἴ τι σύ.

³⁷ καὶ ἔρχεται καὶ εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορήσαι;

³⁸ γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

³⁹ καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο τὸν αὐτὸν λόγον εἰπὼν.

⁴⁰ καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καταβαρυνόμενοι, καὶ οὐκ ἤδεισαν τί ἀποκριθῶσιν αὐτῷ.

⁴¹ καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! ἀπέχει ἤλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ παραδίδεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀμαρτωλῶν·

³⁶ Και ἔλεγε· “Πατερ, Πατερ μου, ὅλα εἶναι δυνατά εἰς σε, απομάκρυνε ἀπὸ ἐμέ το ποτήριον τούτο. Ὁμως ας γίνῃ ὄχι ἐκεῖνο που θέλω ἐγώ, ἀλλὰ ἐκεῖνο που θέλεις συ”.

³⁷ Και ἔρχεται και εὐρίσκει τους μαθητάς να κοιμούνται και λέγει στον Πέτρον· “Σίμων κοιμάσαι; Δεν ἠμπορέσατε να αγρυπνήσετε μίαν ὥραν;

³⁸ Αγρυπνεῖτε, προσέχετε και προσεύχεσθε, δια να μη πέσετε εἰς πειρασμόν· το μὲν πνεῦμα εἶναι πρόθυμον να υποτάσσεται στο θεῖον θέλημα, ἀλλὰ ἡ σαρξ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, εἶναι ἀσθενής”.

³⁹ Και πάλιν ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, προσηυχήθη και εἶπε τον ἴδιον λόγον.

⁴⁰ Και ἐπιστρέψας εὐρήκε αὐτοὺς πάλιν να κοιμούνται, διότι τα μάτια των κατεβαρύνοντο και ἐκλείαν ἀπὸ νύσταν και δεν ἐγνώριζαν, τι να του ἀποκριθούν.

⁴¹ Και ἔρχεται τρίτη φοράν και τους λέγει· “κοιμάσθε λοιπὸν και ἀναπαύεσθε! Ἀρκεί πλέον ο ὕπνος· ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ ο υἱὸς του ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς τα χέρια των ἀμαρτωλῶν.

⁴² ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ἰδοὺ ὁ παραδιδούς με ἤγγικε. ⁴² Σηκωθήτε, πηγαίνομεν· ἰδοὺ ἐπλησίασε αὐτός που με παραδίδει”.

⁴³ Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, καὶ μετ’ αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, ἀπεσταλμένοι παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων. ⁴³ Καὶ ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Κύριος ὠμιλοῦσε, φθάνει ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, καὶ μαζὴ του ὄχλος πολὺς με μαχαίρια καὶ ρόπαλα, σταλμένοι ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους.

⁴⁴ δεδώκει δὲ ὁ παραδιδούς αὐτὸν σύσημον αὐτοῖς λέγων· Ὅν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτὸν καὶ ἀπαγάγετε ἀσφαλῶς. ⁴⁴ Εἶχε δώσει εἰς αὐτοὺς ἐκ τῶν προτέρων ὁ Ἰούδας ἕνα σύνθημα λέγων· “ἐκεῖνος που θα φιλήσω, αὐτός εἶναι· πιάστε τον καὶ μεταφέρατέ τον ἀσφαλῶς”.

⁴⁵ καὶ ἐλθὼν εὐθέως προσελθὼν αὐτῷ λέγει· Χαῖρε, ραββί, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. ⁴⁵ Καὶ ἀφοῦ ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ἰούδας, ἀμέσως ἐπλησίασε τὸν Κύριον καὶ του εἶπε· “χαῖρε διδάσκαλε”, καὶ ἐφίλησε καὶ ζαναφίλησε αὐτόν με υποκριτικὴν στοργήν.

⁴⁶ οἱ δὲ ἐπέβαλον ἐπ’ αὐτόν τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν. ⁴⁶ Ἐκεῖνοι δε ἀπλωσαν ἐπάνω του τὰ χέρια των καὶ τον ἐπιασαν.

⁴⁷ Εἷς δὲ τις τῶν παρεστηκότων σπασάμενος τὴν μάχαιραν ἔπαισε τὸν δούλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀφείλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον. ⁴⁷ Καποῖος δε ἀπὸ αὐτοῦς, που ἔστεκαν ἐκεῖ κοντά, ἐτράβηξε τὴν μάχαιραν, ἐκτύπησε τὸν δούλον του ἀρχιερέως καὶ του ἔκοψε τὸ αὐτί.

48 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ὡς ἐπὶ ληστήν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ζύλων συλλαβεῖν με·

48 Ελαβε τότε ο Ιησούς τον λόγον και τους εἶπε· “σαν να επρόκειτο δια ληστήν, εβγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα να με συλλάβετε;

49 καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἤμην ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με. ἀλλ' ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαί.

49 Καθε ημεραν ἡμουνα κοντά σας και εδίδασκα εις τας αυλάς του ναού και δεν με επιάσατε. Αλλά όλα αυτά έγιναν, δια να εκπληρωθούν όσα αι προφητεῖαι γράφουν”.

50 καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον πάντες.

50 Και οι μαθηταί τον εγκατέλειψαν και ἔφυγαν όλοι.

51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθησεν αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ· καὶ κρατοῦσιν αὐτόν οἱ νεανίσκοι.

51 Και κάποιος νέος τον ηκολούθησε γυμνός, τυλιγμένος μ' ένα σινδόνη. Και τον επιασαν οι νέοι που συμμετείχαν στο απόσπασμα.

52 ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν σινδόνα γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν.

52 Εκείνος όμως αφήκε το σινδόνη εις τα χέρια των και καθώς ἦτο νύχτα ἔφυγε γυμνός ανάμεσα από αυτούς. (Και ἔτσι ἔμεινε εντελώς μόνος ο Κυριος, εγκαταλελειμμένος από τους μαθητάς του και από οιανδήποτε άλλον, που θα ἔτρεφε κάποιαν συμπάθειαν προς αὐτόν).

53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν ἀρχιερέα· καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

53 Και ωδήγησαν τον Ιησοῦν στον αρχιερέα· και μαζεύονται εις την οικίαν του αρχιερέως όλοι οι αρχιερεῖς και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματεῖς.

54 καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρὰν μέχρι την

54 Και ο Πετρος ηκολούθησεν τον Ιησοῦν από μακράν μέχρι την

αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν εσωτερικὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως. Καὶ αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἐκάθητο μαζὴ με τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ εθερμαίνεται πλησίον στο φως, που τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἔρριπτε ἡ φωτιά.
θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.

⁵⁵ Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ⁵⁵ Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ὅλον τὸ συνέδριον ἐζητούσαν νὰ εὔρουν ενοχοποιητικὴν ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, δια νὰ μαρτυρίαν εἰς τὸ τον θανατώσουν, καὶ δὲν εὔρισκαν. θανατῶσαι αὐτόν, καὶ οὐχ εὔρισκον·

⁵⁶ πολλοὶ γὰρ ⁵⁶ Διότι πολλοὶ παρουσιάσθησαν καὶ ἐψευδομαρτύρουν κατ' ἐναντίον του αὐτοῦ, καὶ ἴσαι αἱ ψευδομαρτυρίας, ἀλλὰ δὲν ἦσαν αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν. καταθέσεις των σύμφωνοι μεταξύ των.

⁵⁷ καὶ τινες ἀναστάντες ⁵⁷ Καὶ μερικοὶ προσήλθαν καὶ ἐψευδομαρτυροῦσαν ἐναντίον αὐτοῦ λέγοντες λέγοντες

⁵⁸ ὅτι Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ⁵⁸ ὅτι “ἡμεῖς τον ἀκούσαμε νὰ λέγη· αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι ἐγὼ Εγὼ θα κρημνίσω τον ναὸν αὐτόν, τον καταλύσω τὸν ναὸν κτισμένον ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων, καὶ τοῦτον τὸν χειροποίητον ἐντος τριῶν ἡμερῶν θα καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ανοικοδομήσω ἄλλον ἄλλον ἀχειροποίητον ἀχειροποίητον”. οἰκοδομήσω.

⁵⁹ καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ⁵⁹ Ἀλλὰ οὐτε καὶ ἔτσι δὲν ἦτο ἡ μαρτυρία αὐτῶν. σύμφωνος ἡ κατάθεσίς των.

⁶⁰ καὶ ἀναστὰς ὁ ⁶⁰ Τότε ἐσηκώθηκε ὁ ἀρχιερεὺς, ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐρωτούσε τον ἐπηρώτα τὸν Ἰησοῦν Ἰησοῦν λέγων· “δὲν ἀπαντᾷς τίποτε; Τί λέγων· Οὐκ ἀποκρίνη εἶναι αὐτά, που σε κατηγοροῦν αὐτοὶ οὐδέν; τί οὕτοί σου ἐδώ;” καταμαρτυροῦσιν;

61 ὁ δὲ ἐσιώπα καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτὸν καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογημένου καὶ δοξασμένου Θεοῦ;

62 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι· καὶ ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

63 ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαρρήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ λέγει· Τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

64 ἤκούσατε πάντως τῆς βλασφημίας· τί ὑμῖν φαίνεται; οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου.

65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ κολαφίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν αὐτῷ· Προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε. καὶ οἱ ὑπηρέται ραπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλον.

61 Αυτὸς δὲ ἐσιωπούσε καὶ δὲν ἔδωσε καμμίαν ἀπάντησιν. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐρωτούσε καὶ τοῦ ἔλεγε· “Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογημένου καὶ δοξασμένου Θεοῦ;”

62 Ο δε Ἰησοῦς εἶπε· “ἐγὼ εἰμαι· καὶ θα ιδήτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου να κάθεται εἰς τα δεξιὰ του παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ να ἔρχεται πάλιν ἐπάνω εἰς τας νεφέλας του ουρανοῦ”. (Προαναγγέλλει την ἔνδοξον δευτέραν του παρουσίαν, δια να τους δώση ευκαιρίαν μήπως καὶ συναισθανθούν το βάρος του εγκλήματός των καὶ μετανοήσουν).

63 Ο δε ἀρχιερεὺς ἐσχίσε τα ρούχα του δια την ὕβριν τάχα ἐναντίον του Θεοῦ που ἤκουσε καὶ εἶπε· “τι μας χρειάζονται πλέον οἱ μάρτυρες;

64 ἤκούσατε βέβαια την βλασφημίαν· τι γνώμην ἔχετε; Αυτοὶ δε ὅλοι μ' ἓνα στόμα κατεδίκασαν αὐτὸν, ὅτι εἶναι ἔνοχος θανάτου δια την βλασφημίαν, που ἐξεστόμισε.

65 Καὶ ἤρχισαν μερικοὶ να τον φτύνουν, να του σκεπάζουν ολόγυρα το πρόσωπόν του, ὡστε να μη βλέπη, να καταφέρουν ἰσχυρὰ ραπίσματα καὶ γρονθοκοπήματα καὶ να του λέγουν· “προφήτεψέ μας ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος που σε ἐκτύπησε”. Καὶ οἱ ὑπηρέται ἐκτυπούσαν αὐτὸν με ραπίσματα.

66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου κάτω ἐν τῇ αὐλῇ ἔρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως,

67 καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον ἐμβλέψασα αὐτῷ λέγει· Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζαρηνοῦ ἦσθα.

68 ὁ δὲ ἠρνήσατο λέγων· Οὐκ οἶδα οὐδὲ ἐπίσταμαι τί σὺ λέγεις. καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον, καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

69 καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτὸν πάλιν ἤρξατο λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν ὅτι Οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστίν.

70 ὁ δὲ ἠρνεῖτο. καὶ μετὰ μικρὸν πάλιν οἱ παρεστῶτες ἔλεγον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

71 ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν λέγετε.

72 καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τὸ ῥῆμα ὃ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι

66 Ἐνῶς δὲ ὁ Πέτρος εὐρίσκετο κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἦλθε μία ἀπὸ τὰς υπηρετρίας τοῦ ἀρχιερέως

67 καὶ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον να ζεσταίνεται, τὸν ἐκύτταξε με πολλήν προσοχήν καὶ τοῦ εἶπε· “καὶ σὺ ἦσουν μαζί με τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνόν”.

68 Εκείνος ὁμως ἠρνήθη λέγων· “δεν γνωρίζω οὔτε ενοῶ τι λέγεις”. Καὶ εβγήκε ἔξω στο προαύλιον καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

69 Καὶ ἡ υπηρέτρια, ὅταν τὸν ζαναεῖδε, ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς αὐτοὺς ποὺ ἔστεκαν ἐκεῖ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀπὸ ἐκείνους.

70 Ὁ δὲ Πέτρος πάλιν ἠρνήθη. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον πάλιν οἱ παριστάμενοι ἔλεγον στὸν Πέτρον· “πράγματι εἶσαι ἀπὸ αὐτοὺς, διότι εἶσαι Γαλιλαῖος, καὶ ἡ προφορὰ σου ὁμοιάζει με τὴν προφορὰν τῶν Γαλιλαίων”.

71 Αὐτὸς δὲ ἤρχισε νὰ καταριέται καὶ νὰ ορκίζεται, ὅτι “δεν ξέρω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποὺ λέτε”.

72 Καὶ δευτέραν φορὰν ὁ πετεινὸς ἐλάλησε. Καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Πέτρος τὸν λόγον, ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πρὶν ὁ πετεινὸς λαλήσῃ δύο φορές, θα με ἀπαρνηθῆς τρεῖς φορές. Καὶ

*δὶς, ἀπαρνήση με τρίς· ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ
καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. κλαίη. (Ἡ βαθεῖα συναίσθησις τοῦ
βαρέος σφάλματός του, ἡ
συγκλονιστικὴ τοῦ λύπη, τὰ θερμὰ
δάκρυα τῆς μετανοίας τὸν επανέφεραν
καὶ πάλιν ψυχικῶς πλησίον τοῦ
Διδασκάλου καὶ τὸ ἔκαμαν ἄξιον νὰ
δεχθῆ τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν
εξάλειψιν τῆς μεγάλης τοῦ ενοχῆς).*